

Cimboron

ÖGYERMEKEK KÉPES HETI LAPJA
Főszerkesztő: BENEDEK ELEK.

1925
január
18

Cluj, Ro
1925

BCU Cluj / Central University Library Cluj

CIMBORA

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Főszerkesztő: BENEDEK ELEK

Szalad a szánkó hegyről völgybe le,
Tele a szivünk, örömmel tele.

A tanyai kis diákok.

— Irta: BENEDEK ELEK. —

Vágtat velem a gyorsvonat,
Törölge'em ablakomat,
S kinézek a pusztaságba,
Az alföldi rónaságba.

Nézem, nézem a sikságot,
Gyönyörű havas világot,
Nem látok egy foltnyi zöldet,
Hó fedí az anyaföldet.

A sík róna egy hótenger,
Semerre egy élő ember,
Csak itt-ott egy sunyi róka,
Szinte elmerül a hóba.

Amott tüzláng, meg-meglobban,
Disznóperzselés van ottan;
De csak sejtem, mi történik,
Embert — azt nem látok én itt.

Pusztá, pusztá, mivé lettél,
Mennyire megöregedél!
Talán meg is vagy már halva,
Fektettek hóravatalra!

... Vágtat, vágtat a gyorsvonat,
Ujra törölöm ablakomat,
S örömben felkiáltok:
Ahol ni, a kis diákok!

Hej, hogyha most rajtam állna,
A gyorsvonat de megállna!
Aztán szaladhatna tőlem,
Kis diák lenne belőlem.

Odamennék őhozzájok:
Adjon Isten, kis diákok!
Messzi van-e még a messzi?
S ők mondanák: jaj de messzi!

Hej, tanyai kis diákok,
Irigykedve nézek rátok!
Nézlek, nézlek... már nem látlak!...
A gyorsvonat tovább vágtat.

(Budapest.)

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Ispéro.

— Elbeszélés a régi diákéletről. —

Irta: BAKSAY SÁNDOR.

III.

Egy szót sem szöltünk egymásnak, közös menekvésű ösztönűzött egy célra.

Fel az emeletre. A lakatlan emeletre, hol a tantermek voltak.

Az emeleti folyosó egyik zugából nyílt a padlás-ajtó, melyet szükség esetén kellek eltorlaszozhattunk.

Ott dideregtünk a padláslepcsőn néhány pillanatig, siratva magunkat és a szerencsétlen Jérit, mikor újabb rémületünkre az emeleti folyosón halvány világosság kezdett terjedezni; a lépcsőzeten csoszogást hallottunk, végre Ispéro zordon hangja bugott füleinkbe.

— Merre vagytok, hé! Gyertek elő, megkötöztem már.

Felelet helyett robogva törtünk fel a padláslepcsőn, az ajtót magunk után csapva.

Az öreg utánunk. Megzörgette az ajtót.

— Mit csináltok itt? Ne bolondozzatok: gyertek elé.

— Ispéro! — kiáltottam le — tudod, mennyi tégladarab van itt; a mint kinyitod az ajtót, agyonverünk ezekkel a téglákkal. Vagy félreverjük a harangokat és agyonveretünk. Eredj doktorhoz, gyógyíttasd magad.

— Miről gyógyíttassam én magam? — kérde Ispéro ámultan.

Nem mertük kimondani a kegyetlen szót. Csak annyit mondtam neki: — Tudod, hogy megmárt a veszett kutya! Tán nem tudod te magad is. Hogy jajgattál az imént!

— Bolondok! álmomba jajgattam. Elfelejtetem a balkezemet s rosszat álmodtam. Nincs nekem semmi bajom.

— Hát a szegény Jérit minek martad meg?

— Megmárt ám ő engem. Megharapta a vállamat, hogy most is vérzik; aztán meg a hüvelykujjamat, hogy belevakult a köröm. Nézzétek!

— No, csak ne jöjj közelebb, mert agyonhajigálunk. Te rohantad meg Jérit. Minek rohantad meg?

— Semmi szándékom sem volt, de mikor felébredtem s megpillantottam az ágy alatt, azt hittem álmában esett le ágyáról. Fel akartam segíteni és ő — láthatátok — csizmasarokkal felelt. A lábam is vérzik. Annak köszönje, hogy kiszaladtatok, mert még most is öklözném a bestiót.

— De hát minek szaladtál most utánunk?

— Nem tudom, mi ütött belétek, hogy így

elfutottatok. Csak nem engedhetem meg, hogy megfagyjatok!

— De hát igazán nem harapdász benünket össze?

— De bizony összeharapdállak most[mind]járt, ha le nem jöttök.

— Igyál meg hát szemönk láttára egy pohár vizet!

— Az öreg megfordult, ledünyyögött a lépcsőn, hozta a vizes üveget. — No, nézzétek!

Felhajtotta s mi örömtől sugárzó szemekkel szemléltük a hasadékon keresztül, miként nyeli az öreg hatalmas kortyokban a jeges folyadékot.

— Igyam-e még többet, esze-veszett vármegye?

— Elég lesz már, öreg! — szoltam felnyitva a padlásajtót. — Világíts, míg le megyünk, de meg ne harapj.

E közben halk, gyenge nyöszörgés ütötte meg füleinket. Korábban is hallottuk ezt már, de az öreggel való alkudozásunk miatt nem értünk rá ügyelni.

Most egyre hangosabb lett a nyöszörgés, végre hangos sivalkodásba csapott át.

— Ez eb-üvöltés: Honnét jöhet ez? Hozd fel öreg a lámpást. Kutassuk ki a padlást.

— Rövid keresés után megtaláltuk a sivalkodót. Két kéménysip ivezete elől és hátul téglákkal berakva: innét hangzott a keserves üvöltés.

A téglákat leszedtük s ott találtuk a kis fehér ebet.

Hogy került ez ide?

Nem sokáig kellett fejünket törni. Mindent megmagyarázott az avult nyári kabát, melyet a kis nemes az eb alól kihuzva a lámpavilágnak fordított.

— Ez a Jéri kabátja.

Azután előkerült még egy mellény; az is a Jéri félreismerhetetlen sajátja. Könnyű megismerni, egyetlen gomb van rajta.

Köröskörül csontdarabok. Ahán! Hát ezért kapott Jéri a csontos husadagon. Maga leette a húst s a csontokat ide hordta fel. Bamba! Azt hitte, az eb csontot eszik.

A kis, éktelenül elsóványodott ebet dadalmasan vittük le, s oda tettük a megkötözött Jéri mellé. A kis nyavalyás állat félve huzta meg magát nyöszörgő pátrónusa mellett.

Az öreg Ispéro fel akarta szabadítani, de mi nem engedték. Van annál előbb való kötelesség is.

Tudniillik, hogy elkezdtek körül ugrándozni az öreg Ispérót. Soha olyan eszeveszett ugrásokat, olyan lelkes tombolást, amit mi véghez vittünk az öreg körül. Hogyne; egy öreg Ispéro, aki nincs megmarva a dühöd eb által! Mekkora kincs az!

Mikor a táncba beletáradtunk, az öreg kiszakasztotta magát közülünk, s újra Jérihez lépett, hogy feloldozza.

Semmi sem lesz belőle, — mondám vad kedvvel, — Jérinek előbb töredelmes vallomást kell tennie.

— Miről?

— Azt te tudod, Jéri! Mi egyetlen egy kérdést sem teszünk hozzád, neked magadnak kell mindent elmondani. Mig az utolsó szóig mindent el nem mondasz, ott maradsz megkötözve. Tehát, Jéri, vallj!

Nyöszörögve kezdett hozzá.

Ő neki igen fájdalmasan esett, hogy Ispéro a kis kutyát másnak ítélte, holott egyedül őtet illette, mert ő látta meg először, ő csinált neki almot a tulajdon bagó-sipkájából. Azért tehát kora hajnalban felkelt, felvitte a kis Gyöngyöst a padlásra, ott táplálta kilenc napig, ennél fogva senki sem tarthat hozzá olyan igaz jogot, mint ő.

— Most már megvallottam mindent, — tevén hozzá, — oldozzatok föl.

Semmi felelet. Hosszu szünet.

— Mit valljak még? — szolt elkeseredve.

— Tudom, azt gondoljátok, azért rejtettem el, hogy veszett hírért költsem és Ispéro-ra ráfoghassam, hogy a veszett eb marta meg. De ez nem igaz, csak azután gondoltam el. Meg is érdemelte Ispéro, minek tett csuffá, minek mosdatott meg erőnek erejével karácsony éjszakáján?

— Elég, Jéri! Feloldunk. De ezzel nincs vége. Ha társaságunkban még akarsz maradni, kötelezd magad, hogy felszabadulásod után csizmádat tükörfényesre kitisztítod, magad pedig megmosdol derékig, szemünk láttára szappannal. Ez a mosdás nem kevesebb mint egy negyedórát fog tartani.

— Akkor hagyjatok megkötözve, — sóhajta Jéri és behunyta szemeit.

Ispéro közbevetette magát. Ajánlkozott, hogy a büntetés felét elviseli ő s kitisztogatja a bünös csizmákat. Jéri ezalatt kiállhatja a másik felét.

Ugy lön. Ispéro feloldotta a nyavalyást, azután hozzáfogott a kegyetlen munkához. Ilyen lehetett az Augiás istállója kívül. Ezalatt Jéri is elkövette magán a nevezetes me-renyletet, — de nem hiszem, hogy valaha ismételte volna.

Az öreg Ispéro továbbra is öregünk maradt nekünk, olyan nehézfejű tanuló, aki azért mégis minden dolgát elvégzi, nem úgy ám; mint holmi Kálmán urfiak. Szíve mélyéig becsületes, hűséges, jó barát.

Az eb-marásnak soha semmi jelét nem vettük rajta észre.

Egyszer azonban mégis kiüött rajta valami. Ugy van! Ki kellett tenni.

Ott találták a moóri útközet-mezőn agyonverve, agyonszurkálva, tizenkét sebbel becsületes fején.

(Vége.)

Mátyás király menyegzője.

— Dr. CSÁNKI DEZSŐ könyvéből. —

Európának az XV-ik században Mátyás király volt egyik leggazdagabb és legfényűzőbb uralkodója.

Mint fejedelem és mint magánember egyaránt roppant vagyon fölött rendelkezik.

Mint király, ő szedi és költi el az állam összes jövedelmeit. Mert az ő idejében az államnak és a királynak a jövedelmei nem voltak ugyan elkülönítve, mint a mi korunkban; hanem az ő jövedelem a királyi kincstárba befollyt, azzal mind a király rendelkezett.

S Mátyás király érté a módját, hogyan kell ennekig kiaknazni a jövedelem forrásokat, s hogyan lehet újakat is teremteni, ha a szükség úgy kívánja, azzal is fokozta jövedelmeit, hogy gondosabb, lelkiismeretesebb kezelést hozott be.

Azután atyjától is óriás vagyont örökölt. Birtokai csaknem valamennyi megyében, néhol mérföldszámra is terültek el; Erdélyben és a felvidéken gazdag arany- és más fémhányák ura volt úgy, hogy mint egyszerű földbirtokossal sem vetekezhett vele egyetlen alattvalója sem.

Nem csoda hát, hogy az ő idejében a királyi jövedelmek eddig hallatlan módon megsaporodtak. Mikor trónra lépett, csak 110—120 ezer forintba rugott a kincstár összes jövedelme; halála után pedig: a cseh Ulászló és II. Lajos idejében, szintén csak 130—180.000 forint körül ingadozott évenként. Mátyás a jövedelmet gyakran megtízszerezte. Mert átlagosan számítva, az ő évi jövedelme 700—800.000 forint körül járt; de volt olyan esztendő, amikor megközelítette, néha talán meg is haladta a kétmillió forintot. Nagy összeg volt ez abban az időben, mikor a leggazdagabbnak tartott francia király sem tudta felvinni évenként az egymillióra!

De kellett is ám Mátyásnak a pénz. Nagy terveit csakis nagy összegekkel valósíthatta meg. Katonái, háborúi roppant összegekbe kerültek. Aztán tudta élvezni a szépet és a nagyszerűt!

Eltűnt már az a kor, midőn csupán hadakozni és áhitatoskodni tudtak az emberek. Idáig ez volt a fő. De a XV-ik században már tudatára ébredtek gazdagságuknak Európaszerte, s volt

ország, ahol a finomabb élvezetek egész sora kínálkozott már. A művészetek: festészet, szobrászat, aranyművesség, valamint a tudományok, virágzásnak indultak; kezdtek könyveket is olvasni, s könyveiket, melyeket még kézzel írtak — arannyal, ezüsttel s a virágok minden színeivel ékesítették. Felfedezték a régi római és görög írókat, művészeti maradványokat, s mint a gyermek az új játékszeren, oly öntudatlan, igazi gyönyörűséggel csüggték azokon, s az ezek által eléjükbe tárult csodás új világon. Olaszország haladt elől ez irányban, megelőzve Európa valamennyi nemzetét, olyan műveltséget teremtvén, melynek emlékei ma is bámulatra ragadnak.

Mátyás jól ismeré az olasz műveltséget. Gyermekkorától fogva lelke minden hajlamával vonzódott feléje s férfikorában minden szépségét élvezé annak. Amiről az is tanuskodik, hogy éppen olasz kortársai azok, kik őt, mint a tudomány és művészet igazi párfogóját egekig magasztalják. Ki Nagy Sándorhoz, ki a bibliai Ahasverushoz, ki pedig Augustus római császárhoz és a világtörténelem más hírneves alakjaihoz hasonlították őt fényűzése és bőkezűségeért, s egyhangulag bizonyítják, hogy nincs ember, akit e tekintetben hozzá lehetne mérni. És bár sokszor hizelegnek is neki, s nagyítják a fényt s gazdagságot, amit láttak: bizonyos, hogy Mátyás a külső fellépés pompájában valamennyi kortársát felülmulatta, egyetlen királyt, uralkodót, magukat az olasz fejedelmeket sem véve ki, kik pedig mesterek voltak a remekművek élvezetében, a fényűzésben s akiktől Mátyás király is sokat tanult.

Példáját követték alattvalói: a főpapok és főurak is, kiket folyvást nagy számmal látunk körülötte.

I.

Mátyásnak és udvarának roppant gazdagsága és fényűzése legragyogóbban akkor tűnik elénk, amikor a király 1476 második felében Beatrix nápolyi hercegnővel üli menyegzőjét.

A király, tudvalevően, sokat tartott uralkodói méltósága és kötelességei felől. Most is

óhajtotta, hogy valamennyi vendége élvezzen, mulasson, gyönyörködjék, s vigye el hírét szíves vendéglátásának, bőkezűségének. De emellett gazdagságát és hatalmát is kiakarta tüntetni. Különösen a német császár előtt, kinek egykor lányát is megkérte s nem a legkellemetesebb formában kapott kosarat, s a lengyel király előtt, akivel hasonlóképen járt nem régeből.

Az olaszok előtt pedig éppen nem szeretett volna szegényben maradni. Nem volt akkor nemzet, mely egy-egy ünnepélyt annyi fénnel, műértelemmel és izléssel tudott volna rendezni, mint az olaszok! s Mátyás meg akarta mutatni, hogy meg tudja közelíteni az olasz mintát, sőt gazdagságra és a csoportok roppant tömegére nézve messze felül is mulja azt. Kivált menyasszonya előtt akart kitenni magáért. Mert jól tudta, hogy jövődő neje művészetben és tudományban egyaránt a legműveltebb olasz hölgyek egyike, ki sokat vár a híres magyar királytól, aki előtt tehát magyar földre léptekor azonnal, s meglepően azt is be kell bizonyítani, hogy a művelt világ, melyet otthon annyira megszokott, nem végződik hazája határainál.

S e célját — úgy látszik — még hamarabb elérte. Mert a követség, melyet 1476 közepe táján menyasszonyáért Nápolyba küldött, a legnagyobb bámulatba ejtette az olaszokat.

Égész kis hadsereg volt ez a követség. Régi krónikások, kik végig nézték az egész lakodalmi ünnepélyt s a király oldala mellett részesültek annak minden gyönyörűségében, azt írják, hogy nem kevesebb, mint 800 ember vett részt benne. Annyi másféle okmányokból is bizonyos, hogy amikor Velencébe értek, 756-an voltak. Főurak, főpapok, nemesek, polgárok és udvarnokok: a nemzet valamennyi osztályának, rétegének képviselői.

A követséget Rudolf boroszlói püspök vezérelte. Ő és társa, János püspök, vitték a szót az uton mindenütt. Nagyszámu pap és egyházi jogtudós udvarolt körülök. A világiak között Szentgyörgyi János, Mátyás király egyik hadvezére volt az első, ki az egész kíséret felett parancsnokolt. Melléje sorakoztak testvére: Szentgyörgyi Péter, aztán Pongrácz János erdélyi vajda és Geréb Péter, Felső Szilézia főkapitánya, mindketten a király rokonai, legbensőbb emberei, mondhatjuk, barátai. Körültük sok magyar ifju, a király tanácsosai és köznemesek. Mint cseh király s Morvaország és Szilézia ura: János ratibori kerceget, Miklós oppelni herceget, Hinkó münsternbergi herceget rendelé Mátyás a követséghez, kikhez aztán egész sereg cseh, morva és sziléziai nemes, egyházi és világi főurak, lovagok és tudósok csatlakoztak. Azonkívül minden főurnak nagyszámu kísérelje, titkárok, kamarások, apródok, szolgák, lovászok, fullajtárok.

Tarka, de egyszersmind szingazdag, fényes látvány volt ez! Képzeljünk egy rikító színű, drága ruhákba öltözött lovas hadsereget. A fő-

urak tetőtől talpig aranytól, drágakövektől ragyogó disruhában; a nemesek és lovagok színes bársony —, az apródok és különféle szolgálót teljesítő udvarnokok színes atlasz-ruhában büszkélkedtek. A szolgák veres poszító-ruhákban ültek lovaikon. Hozzájuk csatlakozott a sok udvari bolond, mert akkor minden valamire való főur tartott maga mellett efféle társalkodót, tréfa- és igazmondót; aztán mindenféle zenészek, különösen trombitások, hárfások és dobosok; végül színészek, bohócok, valamennyi kirívó színű tarka-barka, felcicomázott ruhákban, amint ez már akkor Európaszerte általános divat volt.

A szolgálatszemetet maga a király látta el egyforma szabásu és színű öltözettel. Most nem csupán királynak, hanem völegénynek is érezte magát, tehát kétszeresen is bőkezű volt. Költségül minden lóra 50 forintot adott. Elképzelhetjük, milyen roppant összegbe kerülhetett aztán az egész csapat. A lótarítás egymagában mintegy 40—50.000 forintot emésztett fel; oly összeg, mely manapság bátran felérne egy ke-rek millió aranyforinttal.

Ily követség nem utazhatott ez időben anélkül, hogy valami különös mutogatnivalót ne vigyen magával. Elrejtőzködni éppen nem akartak, sőt éppen az volt utjokban főcéljuk, hogy feltűnést, bámulatot keltsenek. Nagy számban lévén együtt, attól nem kellett tartaniok, hogy utjokban kirabolják őket, ami ekkor éppen nem tartozott a ritkaságok közé. Nem elégedtek tehát meg azzal, hogy félország diszét hordozták ruháikon, hanem ezenkívül arany és ezüst edényeket és ékszereket s másfajta drágaságokat is vittek magukkal, részint ajándéku a menyasszonynak és rokonainak, részint csupa éks-segnek, mutogatónak. Egy-egy dusgazdag főur, vagy főpap, ha a követség városba vagy fejedelem udvarába érkezett, sietett előszedni, a fejedelemnek és udvarának bemutatni a magával hozott drágaságokat.

Ily módon pompás műdarabokkal gyönyörködtették a műértő olaszokat s egyuttal fitogtatták gazdagságukat. Divat volt ez abban az időben. A hatalom, erő és gazdagság tudatára ekkor kezdtek ébredezni az emberek, szerették tehát azt mindenképpen kimutatni s az arany, ezüst, gyöngyök és drágakövek és ezekkel ékített drága szövetű fényes ruhák e cél elérésére mindennél jobb szolgálátokat tettek.

De volt a magyar követségnek más nem kevésbé érdekes mutogatni valója is. Azok a magas rangu, pompás kaftányokba öltözött, arany turbános török foglyok, akiket épp ez időben fogtak el Szabácsnál s akikkel, midőn az olasz városokba bevonultak, megnyitották a díszes menetet. Ha Mátyás érdeket és feltűnést akart kelteni az olaszoknál, alig érhetette el könnyebben, mint e török foglyok bemutatásával. Akkoriban fél Európa rettegett a töröktől s kivált az olaszok, kik a mily kiváló műértők, épp

oly gyenge katonák voltak, s kiket immár a tengeren át is erősen fenyegetett a mohamedán uralom. S mind Mátyás, mind atyja, Hunyadi János, mint hatalmas törökverő voltak ismertek az olaszok előtt. S csakugyan látszik, hogy azok az elfogott és felcícomázott török basák és bégek, még a művészi kivitelű drágaságoknál is nagyobb feltűnést keltetek Olaszországban.

Igy haladt a követség városról-városra. Jövetelüket messzire megelőzte a hír: a kíváncsi nép eléje tódult, s fejedelmével vetekedett a szíves fogadtatásban. Hódított a körmői arany, melyet bőven szórt maga előtt sok magyar főúr, s mely után annyira sóvárgott az élvezni, mulatni vágyó olasz.

Ez alatt siettek a többi európai országokba is a Mátyás király követei, hogy a külföldi fejedelmeket és urakat a királyi menyegzőre meghívják. Bécsbe ment a legdiszesebb és legszámosabb követség. Frigyes császárnak, a hagyományos régi ellenségnek meghívására. Ezenkívül a római német birodalom minden fejedelme, főpapja, a választófejedelmek, hercegek, grófok, bárók, a legelőkelőbb birodalmi városok, kiki rangjához képest, külön követséget, külön meghívót kapott. A lengyel király, Mátyásnak szintén irigye és ellensége, valamint a lengyel királyné és leányai s a lengyel főurak; aztán a másik

Velence, Genua, Milano, Ferrara és a többi olasz városok és fejedelmek 10–20 vagy még több tagból álló külön követség útján kapták kezükhöz meghívójukat. Püspökök és más főpapok, főurak és nemesek: több mint tízezer ember ment szét a világ minden tája felé a király meghívó leveleivel. S mindez több mint huszezer forintjába került a királyi vőlegénynek.

Míg követei odajártak, minden erjét megfeszíté Mátyás, hogy méltóságához megfelelően fogadhassa nagyuri vendégeit. Nem kímélte sem a pénzt, sem a fáradságot. A budai királyi palotát kijavíttatá, újabb épületekkel nagyobbíttatá s feldíszítteté. Ami szemnek és szájnak tetszett, mindent előkészíttetett; uri vendégei s a nép számára mindeféle mulatságokról, látványosságokról gondoskodott.

Ily készülődések közt érkezett el az ősz. A vendégek külföldről már gyülekeztek Budára, mikor híre kerekedett, hogy a török mozgolódik. Tudomására jutván a szultánnak, hogy mi készül Budán, s hogy a menyasszony a dalmát tengerpart felől indul Budára, azon törte a fejét: hogyan lehetne a magyarok mulatságát elrontani, a pompás karavánra ütni s azt kizsákmányolni. E hír sok aggodalmat okozott a királynak; de a fenyegető veszedelmet éberséggel és gyorsasággal mégis sikerült meghiusítania.

(Folytatása következik)

Jó barátok.

— Irta: CSÜRÖS EMILIA. —

Pali, a jegyzőék matróruhás fia kíváncsian dugta ki a fejét az iskola liceum kerítésén. Azt leste, vajjon jön-e a tanító ur. Nagyon kapóra jött neki, hogy nem látta még közeledni, mert ugyancsak kutyaszoritóba került, ahonnan csak az ökleivel tudta kiverekedni magát. Az egyetlen uri gyerek volt az iskolában és most azzal támadtak rá a többiek mind, hogy az apja csinálja meg helyette a leckét. Ezt a rágalmat csak ököllel lehet megcáfolni és Pali nem rettentette vissza az sem, hogy egyedül áll szemben az egész iskolával. Már egy párat legyurt a földre, de a markosabbak igyekeztek megtorolni legyőzött társaikat és olyan keveredés, gomolyodás lett, hogy senki sem tudta első látásra, melyik lábhoz melyik fej tartozik. Hirtelen megszólalt a csengő. Erre mindegyik igyekezett rendbeszedni magát, mert szigorú ember volt a tanító ur és a rendetlen ruháért büntetés járt. Varga Andris, aki nem vett részt a harcban, hanem a kerítés mellett diótropogtatva nézte végig a harcot, odasomfordált Palihoz és hunyorogva mondta:

— Hát aztán olyan nagy baj, ha az apád csinálja?

De már erre igazán felforrt a méreg Pali-

ban. Még ez is, a legnagyobb számár az osztályban, — még ez is mer csufolkodni vele? Felkapott egy követ, hogy megdobja vele Varga Andrist. A következő pillanatban csörömpölve tört be az iskola ablaka. Mintegy végszóra a tanító ur is megjelent és szó nélkül intett, hogy vonuljanak be az osztályba. Amikor elhelyezkedtek, olvan néma csend lett, hogy a szunyog repülését is meg lehetett volna hallani.

Tompán kérdezte a tanító ur:

— Ki törte be az ablakot?

A gyerekekben megdermedt a vér. Senki sem mozdult. Pali inkább volt halott, mint élő. Egy pillanat alatt végig futott rajta minden, ami ebből lesz. A kegyetlen verés az apjától, aki irgalmatlan tudott lenni, ha gyermekei csinyjei pénzbe kerültek, márpedig az ablakot meg kell fizetni. Azután a sötét szoba és talán a koplalás is, ami a nagyobb bűnökért járó büntetés szokott lenni.

Ugy remegett a lába és oly gyöngének érezte magát, hogy nem birt megmozdulni. És ekkor a néma csendben felállt Varga Andris.

— Én törtem be!

Varga Andris aznap nem ebédelt. A tanító ur ott tartotta tintalevesre és papirgaluskára.

De a jegyzőék Palijának is alig csuszott le a torkán az étel. Másnap előadás előtt Pali Varga Andris vállára tette a kezét.

— Te Andris! Rossz volt koplalni? — Andris vállat vont.

— A hideg cibere levest megkaptam négy óra után is. A mostoha anyám nem süt nekem kalácsot!

Aznap este Varga Andris, miután alvásra helyezkedett el a szénapadláson, a besurranó holdsugarakban valami színes tárgyat csillogtatott meg. Pali üveggolyója volt. A legszebb a faluban és a legnagyobb. Színes csikok futottak benne csavarosan végig és most Andrisnak adta. Örökre.

Azóta a két fiu, — a legjobb tanuló és a legrosszabb tanuló az osztályban, mintha testvérek lettek volna, mindig együtt játszottak és pártolták, védtek egymást. Vizsgáig. Akkor Pali elkerült városi rokonokhoz. Andris meg a borjúkat őrizte a pityangos mezőn. Később Pali szülei is a városba költöztek és a két fiu sohasem látta egymást többé.

Sok víz folyt le azóta a Szamoson. A fehértörzsű nyárfák, melyek még akkor meghajoltak az erősebb viharban, terebélyes, hatalmas, vihartálló törzsek lettek. A falucska feje felett sem tűnt el nyomtalanul az idő. Új gyerekeket tanított az új tanító az iskolában, a régi gyerekekből csizmás, pipás nagy emberek lettek. Egy vásárnap reggel nagy izgalomban volt a falu. Érkezik az új jegyző, — vajjon milyen ember? még nem bizonyos, hogy megválasztják, de csak egy ellenjelöltje van és az nem nagyon tetszik az embereknek.

Varga Andris gazduram kora hajnalban bement a városba, hogy elintézze ügyes-bajos dolgát, még templomozás előtt itthon legyen. No, meg a jegyzőválasztásról sem akart lekézni.

Amint rangosan, csikorgó csizmásan jön hazafelé az országúton, utóléri egy sárga kocsit. Magános ur ül benne, aki megszólítja a hazaigyekvő gazdát.

— Hová igyekszik urambátyám?

— Én biza csak hazafelé Mártonosra!

— Aztán nem gondolja, hogy jobban esik a gyaloglás, ha a lovak járnak helyettünk? — Állj meg te! — Ezt a kocsisnak mondta.

— Én biza azon egyszer sem gondolkoztam, mióta őfelsége megengedte, hogy akinek lova nincsen, gyalog is járhat, — adta vissza a tréfát Andris gazda.

— Hát üljön csak fel ide mellém, mert én is Mártonosra igyekszem!

Andris gazda nem mondatta ezt kétszer magának, hanem egy perc alatt ott ült a kocsiban.

— Aztán tudja-e gazduram, hogy mi járhatban megyek én Mártonosra?

— Ha megmondja a nagyságos ur, meg tudom, ha pedig nem: gondolom, hogy a jegyzőválasztásra.

— Igaza van barátom! — És tudja-e, hogy mi hív engem éppen ebbe a faluba, mikor máshová is pályázhattam volna?

— Azt is tudom, ha megmondja a nagyságos ur!

— Hát semmi egyéb, mint az, hogy szeretném valakinek a kezét megszorítani! Mert itt jártam az elemi iskolába gyerekkoromban és volt egy jóbarátom, akit egész életemen át nem felejtettem el.

András gazda kezdte igen jól érezni magát. Valami furcsa meleg indult el a pitykés mellénye alul a szive tájáról és egész fölig szállt a szeméig, ahol csillogó gyöngyszemekben perdült ki.

— Az a barátom egy szegény árva fiu volt, aki egyszer olyan leckét adott nekem azzal, hogy magára vállalta az én bűnömet, — amit harminc éven keresztül nem tudtam elfelejteni. Valahányszor határozatlan voltam valamiben, mindig megjelent előttem az az önfeláldozó kisfiu az én jó kis barátom. Vajjon él-e még? Varga Andris volt a neve!

Andris gazda hirtelen kigombolt három gombot a mellényén.

— Én vagyok az a kisfiu, nagyságos uram, Varga Andris a nevem és most tudom, hogy a nagyságos ur nem más, mint Iglódy Pali, a jegyzőék fia! Héj, hogyne emlékeznek én is, még az üveggolyóra is, amilyen nem volt több az egész faluban.

És mire a két sárga betrappolt Mártonosra, a két gyermekkori jóbarát, újra mint jóbarát ült egymás mellett és úgy is szorítottak kezét egymással, amikor a községháza előtt a kocsiról leszálltak.

(Kolozsvár.)

Báli tudósítás.

— Iria: BALOGHNÉ MOLNÁR MÁRIA. —

Bál volt híres, nevezetes szemétdombon kedden.
Még a hold is vigyorgott a tulipiros kedven.

Nagy, fekete kakas huzta, pattogott a nóta,
Krumpli volt a hegedűje, cirok a vonója.

Kikiri Pál kakaskirály ő dicső felsége
Volt a védnök s védnök asszony, bájos felesége.

A király úr deli vitéz, gityi-gatyás fajta,
Helykepiros taraja van s égnek áll a farka.

S óh, hogy táncolt bájos neje, Pipipiri Ója!
Részált, röpült ujjujuju színü viganója.

Kodács Böske, Kotkot Sári, Pipike Kalára
Udvarhölgyek kísérték a királynét a bátra.

Megjelentek többek között: Pipipipi Máli,
Csibe Julka, Jércze Panna, Kotkodács Meláni.

Tyutyu mámi, Kata mámi, Pirepire néne,
Tyuk Katalin, Plimuth Marcsa, Orpinkton Heléne.

Rendező volt: Kappan Ferke, Kokinkina Palkó,
Kukurú Hancz, Pista kakas s Kikiráki Jankó.

(Budapest.)

Öcsikéék befalazzák Malter bácsit.

Sok derék, kedves ember él Szepezd falujában, legalább Öcsike úgy tapasztalta, hogy ahová csak véletlenül bedugta az orrocskáját, mindenütt szeretettel mosolyogtak reá, megkínálták szőlővel, dióval, meg más efféle jókkal. Szeretett is a faluban járni-kelni. Csak egy házat került el gondosan: Malter bácsinak, a gazdag pallérnak a házat. Malter bácsi, mióta senki sem épített semmit, nem folytathatta a régi mesterségét. No hiszen van neki annál jobb mestersége: nyolc hold szőleje a szepezdi határban. Ha soha kezébe nem veszi a vakoló kanalat, ugvis megél abból. Hanem a nyolc hold szőlő, Isten tudja miért, nem tudta földeríteni Malter bácsi mogorva természetét (még akkor sem, mikor bor lett belőle.) Félte tőle mindenki, kerülte a háza táját, ki kerülhetne.

Egyszer aztán Malter bácsi ki akarta bővíteni a préházat. Sajnálta-e a nagy napszámot a kőműveslegényektől, vagy el se jött volna dolgozni hozzá egy sem — azt már nem tudom: elég az hozzá, maga elé kötötte a régi kötényét, kezébe kapta a vakoló kanalat, s azt morogta magában, hogy egyedül is elvégzi ő azt a kis munkát.

Hej, mikor, Andris meg Öcsike a szőlők közt sétálva észrevették, hogy mi történik Malter bácsi préháza körül! Emésztette a szívüket a nagy erős vágyakozás: az ő kurta kis háborús életük idején sohasem láttak még építést, igazi téglából. Hiszen akárki más dolgoznék ott, egyszerűen odamennének, beszédbe egyelednének vele, kérdegetnék, mit miért csinál, így vagy úgy. Tudnak ők a dolgos emberrel beszélni. Andris kedvence a nyomdászoknak, szerelőknak Pesten, mert ő a gépek iránt érdeklődik. Öcsit meg majd megeszik a szőlőmunkások, ha közéjük keveredik.

— Ejnye! — mondja Öcsi, — hát hiszen csak nem es meg bennünket Malter bácsi sem. — Gyerünk oda hozzá. Kérdezzük meg, miért építi egyedül azt a házsat?

Összeszedték a bátorságukat, lassan-lassan közelebb odalógtak Malter bácsihoz. Malter bácsi sötét pillantást vetett rájuk, aztán a kanálával odaleccsentette a maltert az épülő falra.

— Malter bácsi! — szólalt meg vakmerően Öcsike.

Semmi válasz.

— Malter bácsi! — ismételte Öcsike csak azért is.

— Hmm. Mrrr, — valami ilyenformát hümmögött, mormogott Malter bácsi.

— No, csak hogy meg teccset sólalni, — mondta Öcsike. — Már azt hittem, megnémult, Malter bácsi. Kérem sépen, mondja meg, miért építi egyedül ezt a házsat?

— Mrrr, — felelte Malter bácsi és olyan gyilkos szemmel nézett a két fiura, hogy

Andris már huzogatni kezdte az öccse kabátját és odasugta neki:

— Hagyjuk itt ezt a bolondot!

De Öcsikének most már be nem állott a szája.

— Malter bácsi, miféle házs less ez?

Miből less a teteje? Azt is maga fogja csinálni?

Erre már elfogyott Malter bácsi türelme.

— Eltakarodtok innét, adta hitvány kölykei! — kiáltott rájuk. Nem elég, hogy egymagam kinlódok itt az építéssel, még a ti ostoba kérdéseitekre is felelgessek?

Nohát ilyet nem hallott még életében sem Andris, sem Öcsi. Ucca, nyakuk közé szedték a lábukat és elszaladtak.

— Ezt még megkeserüli ez a gorma Malter bácsi! — mondta Öcsike.

Ebéd után megint csak a szőlők felé sé táltak és messziről észrevették, hogy Malter bácsi kényelmesen üldögélve alussza délutáni álmát az épülő préház falai között. No hiszen, csak a legényei mertek volna valamikor így elaludni!

Öcsikének most felvillant a szeme.

— Te Andris! Van nekem egy...

— Nadselü gondolatod. Tudom, — mondotta Andris. — Hát halljuk, nem bánom.

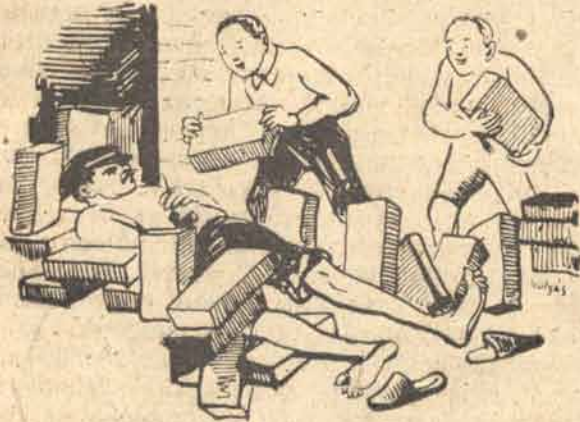
— Mondtam, hogy megkeserüli az a gorma Malter bácsi, hogy összesidott bennünket.

— Jó, jó, de hogyan keserüli meg?

— Nézzs oda. Ugy alsik, mint a bunda.

Mellette a sok téglá, meg a malter. Mire föl-
ébredne, beépítjük a házsába.

Andrisnak tetszett a nadselü gondolat:
mindig is szeretett építeni. Igazi téglával ugy
sem épített még soha. Csöndesen otlopóz-
kodtak és hordani kezdték a téglát Malterbácsi

köré. Félsemük folyvást rajta volt, hogy
megugorhassanak, ha ébredezni kezd. No,
ettől ugyan nem kellett félni. Malter bácsi ugy
horkolt, hogy a verebek ijedten röppentek to-
vább a szőlejéből. Szépen körülépitették, ugy,
hogy se kezét, se lábát ne tudja megmozdítani,
mikor felébred.

Mikor ennyire jutottak, Öcsike nem bírta
tovább a csendet. Hangosan felkacagott és el-
kiállította magát:

— Malter bácsi, jöjjön ki! Ég a házsá
ideki!

Elmondta ezt egyedül is, Andrisal is.

Nagysokára ébredezni kezdett a lármára Mal-
ter bácsi. Azt hitte álmodik, lidércnyomás ül
rajta. Nem értette, mi történt vele. No, öcsi
megmagyarázta neki.

— Nem akartuk, hogy egyedül építse a
házsát! Segítettünk magának!

Azzal uccu, elszaladt mind a kettő. Mal-
ter bácsit este felé szabadították ki, az arra
járó szepezdi fürdővendégek.

A présházat azóta felépitette Malter bácsi,
de Andris meg Öcsi nem látták készen. Tudja
Isten, miért, de azóta nem igen sétálnak a
szőlőben.

(Kisbacon)

Elek nagyapó.

Mivel töltöm a napot?

— Pályázat a Cimbora 1925. évfolyamára. —

K. Bendre Róza néni a Cimbora mult évi
45. számában felhívta az unokákat, hogy írják
meg: *ki mivel tölti a napot, miként osztja be
az idejét s egyben kitűzte a Cimbora 1925.
évfolyamát. Aki a legjobb feleletet adja e kér-
désre, annak egy évig ingyen fog járni a Cim-
bora. Ime megkezdem a pályaművek közlését.*

Kedves Elek nagyapó!

Olvastam K. Berde Róza néni pályázatát,
én is szeretnék alábbi szerény közlésemmel
rész venni. Tehát ebben az évben végeztem a
IV. gimnáziumi osztályt, aztán iparos lettem.
E szerint osztom be tehát az időmet. Reggel
6 órakor kelek fel, 7-re a műhelyben vagyok,
ott dolgozom 12-ig. Ebédelek 1-ig; 1-től fél
2-ig olvasom a Cimbort. Ha nincs friss Cim-
bora, olvasok valami jó könyvet. Most pld.
Dumas »A három testőr« című művét olvasom.
Nagyapóra, mint igazán műértőre bizom, hogy
bírálja meg, nekem való-e? Fél 2-kor vissza-

megyek, dolgozom tovább fél 6-ig. Egészen
fél 7-ig a Cserkész otthonba vagyok, mivel
ilyenkor vannak rendszeren a gyűléseink. Ha
nincs gyűlés, olvasok ifjusági iratokat, vagy
könyveket, mivel itt nagyon sok van és nagyon
sok hasznos dolgot lehet tanulni belőle. 7-ig
sétálok. Hét órakor hazamegyek és meg-
vacsorázom. Azután, ha valami dolgom van a
városban, elintézem. Ezután rendszeren kell ne-
hány levelet írnom rokonaimhoz, vagy utköz-
ben szerzett barátaimhoz és ami a legfonto-
sabb, Elek Nagyapónak. Tovább gyakorlom
magam a szép és helyesírásban, mert mint
nagyapó is tapasztalhatja, nagyon ráfér az
írásomra és már azért is, mert most nem jár-
rok az iskolába, nincs alkalmam oly gyakran
írni. Amikor mindezeket elvégeztem, leülök és
olvasok fél 10-ig. 10-kor lefekszem és alszom
reggel 6-ig. Eddig tart az én 24 órás munkám.

(Marosvásárhely, 1924. nov. 17.)

Munkás.

Kedves Elek nagyapó!

Igen gyakran vagyok beteges, azért iskolába nem járhatok. Rendszeresen 7 órakor szoktam felkelni. Gyorsan felöltözök, megmosdok, megfésülködök. Azután gimnazista bátyáimnak anyuka helyett elkészítem a kávé. Sokszor sietségükben egy-egy gomb leszakad a ruhájukról, amit mindég nekem kell felvarrnom. Amikor mennek az iskolába, szeretnék én is menni, de nekem nem szabad. Dél előtt segíték anyukának takarítani; máskor pedig zöldséget tisztítani.

Ebéd után előveszek valami szép meséskönyvet, vagy a Cimborát, s míg volt osztálytársaim tanulnak, olvasgatok. Mennyivel szívesebben tanulnék én is!

Vasárnap és ünnepnap délutánokon elmegyek barátnőimhez s örömmel hallgatom, amikor elmondják, hogy mit tanultak utoljára.

Ha nincs nagy hideg, vasárnaponként elmegyek a templomba s imádkozok, hogy a jó Isten apukát, anyukát, testvéreimet és Elek nagyapót sokáig éltesse. Esténként lámpagyújtás után sok mindenről elbeszélgetünk. Azután lefekszem, imádkozom s azt is kérem a jó Istentől, hogy én nyerjem meg a «Cimborát».

A nagyapó kezét csókolja:

Szives
(Csíkszereda, 1924. nov. 21.)

Kedves Elek Nagyapó! Olvastam a Cimborá 45. számában Róza néni kedves felhívását a II. beszéd tárgyra. Habár az I. beszéd tárgyan nem vettem részt, leírom tehetségem szerint K. Bendre Róza néni kérdéseire a feleleteket.

Midőn hajnalodik, világosodik, bibor-vörös színben fénylik az ég, 7 órakor felugrok ágyamból, vagyis felkelek, felöltözök, megmosdok, s mindjárt testi munkával kezdem és folytatom a hétköznapot. Azon mezei dolgokat, melyeket beszámolómban ismertettem, főlegesen újra közölnöm. Természetesen, a mezei munkák egész nap folytak, csak az étkezési idők adták meg a kellő pihenőt.

Nyáron még 5—6 órakor felkeltem. Ha a mezőn dolgoztam, az étkezési idők a következők voltak: reggel fél 9-től 9-ig, délben 12-től 1-ig, uzsonna fél 5-től 5-ig. Midőn haza térünk 8 órakor, azután volt az estebéd vagy a vacsora. S így mindjárt fél 9-től 9-ig tartó vacsora után nyugodni tértem, erőt gyűjtve a következő nap nehézségeire.

Oly napokban, midőn itthon vagyok, reggel részben a marhák etetésével és az ezt követő itatással foglalkozom. Napközben egyéb dolgokkal foglalkozom az udvaron vagy a ház körül, melyeket nem érdemes rendről-rendre leírni. Hétköznapi dolgok, mind testi dolgaim és amit muszáj elvégezni. Csak a féli hosszú esték szolgálnak rendelkezésemre. Néha nappal

a marhákra vigyáztam s azt az időt is felhasználtam a Cimborá olvasására.

Ime, a Vasárnapom.

Reggel elszoktam menni a postára, az általában nagyon szeretett Cimboráért. Ha megjött, örömmel viszem haza s nézem át tartalomjegyzékét nagyjából s legelőbb az üzeneteket nézem. Keresem köztük nevemet, ha üzent nekem nagyapó, szívesre olvasom a kedves sorokat. Érdeklődéssel nézem az új elbeszéléseket, verseket, meséket, képeket, a mese és regény folytatását, Öcsike újabb nadeszü gondolatait, rejtvényeket, üzeneteket, Tamás érdeklődik-et, a nyári beszámolók és Beszélgesünk Cimborák íróit. 10 órakor templomba megyek. 11 órától olvasom a Cimborát. Az valóban érdekel, hogy a beszámolók írói hogy irták le vakációjukat, utazásaikat. A beszélgetések szintén érdekelnek. Az üzenetek olvasásából lassanként megismerkedem az unokákkal: abból tudom meg, hogy kik irtak beszámolókat és kétvégű szokat. A beszámolók sorrendjét az üzenetekből állapítom meg, sőt még azt is, hogy kik irtak kétvégű szokat s ki a legtöbbet. A Cimborát szüleimnek is felolvasom.

Fejtem rendszeren a rejtvényeket. Ebéd után néha írok levelet nagyapónak, megfejtést és rejtvényt. Rejtvényeket szerkesztek. Néha versírással vetemedem. A Cimborából tartalomjegyzékét készítek külön a hónapokról. Tudva van nálam, hogy hány rejtvényt fejtettem meg s hány maradt. A rejtvényeket a Cimborából különfélelegük szerint külön írom s azok megfejtését. Télen újságot és gyermeknaptárt szerkesztek. A «Hírlap» gyermekújság, melyet barátaim olvasnak. III. évfolyamát éri el a télen. Természetesen, csak a télen, tizenkét szám jelenik meg, mindig. A naptárokban az ünnepek időkorát meghatározom. Délután ismét megyek a templomba. Aztán jött a játékidő, 4 órától, naplement előtt egy óráig. Este vacsora után, megint a Cimborát, vagy más könyveket olvasok (ha vannak), rajzolok. Gyakori játék az, hogy iskolásdit játszunk. Oly este, midőn barátaimmal együtt lehetek, szobában játszható játékokkal töltjük az időt. Aztán jön a 9—10 órai est váratlanul, nyugalomra kényszerít.

Ezen leírásom után itélve kérdem Nagyapót, jól töltöttem-e én az időmet?

(Szimérváralja, 1924. nov. 21.)

Török vő.

ELKÉPZELNI SE LEHET szebb, jobb és olcsóbb könyveket a Hoffmann Ferenc ifjúsági regényeinél. A MINERVA Irodalmi és Nyomdai Műintézet Rt.-nél (Cluj-Kolozsvár, Str. Regina Maria 1. ezebből a következők kaphatók darabonként 45 leier):

1. Küzdelmek.	5. A jószág diadala.
2. A tél birodalmában.	6. Frigyes és D. ci.
3. Viszontagságok a tengeren	7. Ehrlich Jakab.
4. A taltzman.	8. Nehéz idők.

Posta útján is megrendelhető a pénz előzetes be-
küldése mellett vagy utánvétellel.

A csodálatos sárkány.

— Ifjusági elbeszélés. —

Írta: Kertész Mihály.

Még nem volt négy óra, de a három gyermek — szinte egyszerre érkezve — már ott állott a »kis-ter« egyetlen padja előtt.

Röviden és ünnepies komolysággal üdvözölték egymást, mint azok, akiket fontos és nem mindennapi dolog hozott össze.

— Szervusz!

— Szervusz! — hangzott el a férfiaskodó üdvözlés.

— Együtt vagyunk, — állapította meg Kovács Pista és várakozással nézett Sántha Gabira.

Sántha Gabi ekkor benyult kabátja belső zsebébe és egy csomó összehajtogatott irkalapot húzott elő.

— Megbízásokatok szerint — kezdte a szokott lassu hangján — elkészítettem az alapszabályokat. De ez még csak a piszkozat, lehet rajta javítani, aztán majd letisztázom és csak akkor írjuk alá... Most hát felolvasom.

— Halljuk, halljuk! — sürgette a másik két fiu.

Ekkor mindhárman leültek a padra és Sántha Gabi — középen ülve — szétterítette az irkalapokat s erősen hangsúlyozva az egyes szavakat, — olvasni kezdett:

A sárkánykészítő szövetség alapszabályai:

1. §. Alulírott Kovács István, Labancz József és Sántha Gábor, a gimnázium második osztályát végzett tanulók, a mai napon szövetségbe lépünk.

2. §. A szövetség címe: »Sárkánykészítő Szövetség«. Ezzel a körfelírással a szövetségnek pecsége is lesz, amelyet radirgummiból Sántha Gábor szövetségi tag köteles kivágni a társaság megalakulásától számított egy napon belül. A pecséhez szükséges radirgummit a szövetség alaptökéjéből vásárolja.

3. §. A szövetség tagjai egyelőre az 1. §-ban megnevezettek, de a szövetség egy tagjának ajánlatára új tagokat is lehet felvenni, százas újján, szótöbbséggel.

4. §. A szövetség célja: egy új, minden más sárkánytól különböző, helyből is felengedhető sárkány készítése, fenntartása és az ehhez szükséges pénz összegyűjtése.

5. §. Az elkészült sárkány a szövetség tagjainak közös tulajdona lesz, vagyis ahhoz egyenlő joga van minden tagnak.

6. §. A sárkány feleresztése a szövetség tagjainak kizárólagos joga. Minden delután másik tagot illet e jog. A tagok között a sorrendet sors-huzás állapítja meg. Az így megállapított sorrendtől eltérni nem szabad s aki nem gyakorolja magát akkor, amikor a sorrend ráesik, az másnap nem gyakorolhatja, csak ak-

kor, ha rossz idő miatt nem lehet sárkányozni. A jog gyakorlása abban áll, hogy a jogosított felengedi a sárkányt, egész delután kezében tartja a madzag végét, este pedig ő huzza le a sárkányt. A szövetség azon tagjai, akik nem sorosak a felengedésben, amíg a sárkány kint van, arra ügyelnek, hogy idegenek husz lépésnél közelebb ne jöhessenek a sárkányhoz. Ez a husz lépés átmérőjü kör a »tilos-gyűrű«, melyet idegen át nem léphet.

7. §. Ha a sárkányt valami veszély fenyegeti, például hirtelen szélroham támad, vagy eső kerekedik, vagy a spárga elszakad és a sárkány elszabadul, avagy fennakad a fán, vagy bármily néven nevezhető veszélyben forog, a szövetség minden egyes tagjának egyforma kötelessége a sárkány megmentésében lelkiismeretesen és becsületesen minden erejével segídezni, tehát kötelessége fára mászni, vagy a sárkány után futni, vagy a spárga gyors felgombolyításában segíteni. Aki ezt a fontos kötelességét megszegi, azt kizárással bünteteli a szövetség, a kizárt tag elveszti minden jogát, semmi köze nem lesz többé a sárkányhoz, de a pénzét nem kapja vissza.

8. §. A sárkányt, amikor nincs használatban, vagyis estétől másnap delutánig és rossz időben Kovács Istvánék faskamrájában helyezik el a szövetség tagjai, ezért a faskamrát hangárnak nevezi el a szövetség. Kovács István »sárkányfőfelügyelő« címet és rangot kap és felelős a sárkányért akkor, amikor az faskamrájukban van, azonban jogában áll minden szövetségi tagnak a sárkányt a faskamrában bármikor, még éjszaka is megtekinteni és Kovács István sárkányfőfelügyelőnek kötelessége a szövetség tagjai előtt a hangár ajtaját bármikor kinyitni. Ha e kötelességének nem tenne eleget, a szövetség megfosztja rangjától.

9. §. Labancz Józsefet a szövetség ki nevezi »sárkány-gondnoknak. Az ő kötelessége a sárkányt úgy a feleresztés előtt, mint a le-huzás után azonnal pontosan és alaposan megvizsgálni és ha a legkisebb hibát is felfedezi rajta, kötelessége erről a szövetségnek haladéktalanul jelentést tenni, a javítás iránt indítványt előterjeszteni, a javításra kiutalt pénzből a szükséges dolgokat megvásárolni s a pénzzel pontosan elszámolni a pénztárnoknak. A legkisebb mulasztás esetén a szövetség rangjától megfosztja és az okozott kár megtérítésére kötelezi, esetleg pénzbüntetéssel sújtja. Ha a kárt nem térítené meg, vagy a pénzbüntetést nem fizetné be, a szövetség kizárja tagjai közül, elveszti minden jogát és semmi köze sem lesz többé a sárkányhoz, de a pénzét nem kapja vissza.

10. §. A szövetség alaptökéje egyelőre

egyforint nyolcvan krajcár, melyhez minden tag egyenlő összeggel tartozik hozzájárulni, vagyis mindegyik hatvan krajcárt fizet be a pénztárba, mégpedig a mai naptól számított három napon belül. Aki ezen időn belül nem fizeti be ezt az összeget, az nem lehet a szövetség tagja. Ha új tagot vesz fel a szövetség, ez az új tag is ennyit tartozik befizetni.

11. §. A szövetség minden tagja köteles a 10. §-ban írt összegben kívül hetenként két krajcár tagsági díjat fizetni a pénztárba. Aki két tagsági díjjal adós marad, azt a szövetség a tagok közül kizárja, elveszti minden jogát és semmi köze nem lesz többé a sárkányhoz, de a pénzét nem kapja vissza.

12. §. Az alaptökből első sorban a sárkány előállítási költségeit fedezik a szövetség tagjai. A megmaradó pénzt, valamint a tagsági díjakat a javításokra kell fordítani és spárgavételre.

13. §. A társaság minden pénzét a pénztárnok kezeli, aki köteles a bevételeket és kiadásokat egy noteszbe pontosan beírni. A pénzből csak arra költhet, amit a szövetség megszavaz és a pénzt folyton a zsebébe kell hordania, hogy mindig kéznél legyen, ha kell valamit venni.

14. §. Pénztárnoknak Sántha Gábort választja meg a szövetség.

15. §. A szövetség minden szombat délután négy órakor gyűlést tart a »kis tér« en, a padon. A gyűlésen köteles a pénztárnok megmutatni a pénzt és a noteszt, amibe beírta a bevételeket és kiadásokat.

16. §. Fontosabb ügyekben csak a szövetség összes tagjai határozhatnak.

17. §. A szövetség a szünet végén feloszlíks, a pénzt a tagok között egyformán elosztják, a sárkányt pedig jövőre elteszik.

Eddig tartott az alapszabályok felolvasása. Sántha Gábor leeresztette hangját, újra összehajtogatta az írka-lapokat s hallgató pajtásainak kijelentette:

— Ime, ezek az alapszabályok. Most tessék hozzászólni. Vitassuk meg a szakaszokat, mert most még lehet javítani rajtuk.

Rövid habozás után Labancz Jóska szólalt fel először.

— Én mindenbe beleegyezem — mondotta. — Csak azt nem értem, hogy mit jelent a 9. §-ban az, hogy én, mint sárkány-gondnok kártérítéssel tartozom a mulasztásokért.

— Pedig ez világos, — kezdte magyarázni Sántha Gabi. — Ezt úgy kell érteni, hogy neked kötelességed a sárkányt feleresztés előtt meg lehuzás után rögtön megvizsgálni. Ha aztán látod, hogy például a madzag foszlik, de nem jelented ezt a szövetségnek s a sárkányt így engedik fel s ennek következtében a spárga elszakad, a sárkány pedig elszabadul, összeté-

pődik, akkor köteles leszel a saját pénzedből kijavítani a sárkányt, mert te vagy az oka, hogy baj érte. Érted most már?

— Értem, értem, — bólogatott Labancz. És ha nem láttam, hogy már rossz a spárga, akkor is felelős vagyok?

— Akkor is. Azért vagy sárkány-gondnok, hogy észrevégy minden hibát.

— Ez igaz! — helyeselt Kovács Pista. — Mindenkinek teljesíteni kell a kötelességét. De — tette hozzá aztán csendesebben — azt viszont én sem értem, hogy amikor a sárkány a mi faskamrámban van, én mindig felelős vagyok érte... Mert hátha éjszaka tűz üt ki a faskamrába és odaég, vagy rablók törnek be és ellopják!... Erről én igazán nem tehetek és mégis felelős legyek?

Ezekre a kifogásokra gondolkodóba esett Sántha Gabi.

— Tényleg, — mondotta aztán — lehetnek ilyen esetek is. Ezt be is vesszük az alapszabályokba, hogy az ilyen esetek kivételét képeznek s nem vagy felelős.

Azonnal hozzá is fűzte a 8. §-hoz ezt a mondatot: »Tűz, vagy betörés esetén a sárkányfőfelügyelő nem felelős.«

Igy aztán Kovács Pista aggályai is ellettek osztalva.

Ezek után, mivel több kifogás nem merült fel, a vitát lezárták s az alapszabályokat a Kovács felelősségére vonatkozó módosítással elfogadták és megbízták Sántha Gabit, hogy egy új irkába, amelynek árát szintén az alaptökből fedezheti, szépen tisztázza le s a letisztázott példányt alá fogják írni és rányomják a radirgummiból készített bélyegzővel a pecsétet.

Ezzel hivatalosan is megalakult a »sárkány-készítő szövetség«.

• Most aztán a legfontosabb, — mondotta Kovács Pista — hogy az alaptöket az előirt három napon belül összehozzuk, mert addig semmihez sem foghatunk.

— Nekem már meg is van a hatvan krajcárom, — dicsekedett Sántha Gabi. — Ugyanis a bizonyítvány-osztáskor Sándor bácsi, aki apámnak testvére, adott egy angyalos koronát ajándékba, mert jó volt a bizonyítványom. Ehhez még kérek apámtól tíz krajcárt uszodára, de nem megyek uszodába s akkor együtt lesz a hatvan krajcárom.

— Én meg, — magyarázta Kovács Pista — eladom Molnár Ferkónak a földrajzomat, meg a latin olvasót. Már kérte is, de csak hetvenet ígért érte, én meg nyolcvanra kértem. De most már odaadom hatvanért is, akkor nekem is meglesz a pénz.

Labancz Jóska irigykedve halgatta vagyonos társainak pénzügyi terveit, mert ő még ebben a pillanatban bizony nem tudta, hogy honnan fogja megszerezni a borzalmasan nagy összeget, mellyel az alaptökéhez kell járulnia

Neki nem volt semmi eladni valója, mert könyveit, mint szegény tanuló, az iskolától kapta, ezeket pedig a vizsga után vissza kellett adnia. Magánvagyonra sem volt, szüleitől pedig nem kérhetett ennyi pénzt, különösen sárkányra.

Szórakozottan meredt hát maga elé, a pénzszerzés lehetőségein töprengve.

— Hát te — riasztotta fel merengéséből Kovács Pista — hogyan állsz? Meglesz-e a pénzed idejére?

— Hogyne, hogyne! — jelentette ki La-

bancz Jóska teljes határozottsággal, noha fogalma sem volt, hogy honnan.

— Hát legyen, mert különben kimaradsz a szövetségből, — mondotta Sántha Gabi.

Miután több megbeszélni való nem volt, annak elhatározása után, hogy három nap múlva ugyanezen a helyen és ebben az időben találkozni fognak és hogy addig is mindenkinek gondolkoznia kell a készitendő sárkány formájáról, — az alakuló gyűlés feloszlott s mindnyájan hazafelé vették utjukat.

(Folyt. következik.)

Mese egy kis egérről.

Apró unokáinak meséli: ELEK HAGYKÓ.

Ist sem volt, ott sem volt, de valahol mégis volt, hetedhétországon innét, az óperenciás fengeren túl, ahol a kurta farku malacka tur, volt egyszer egy ember. Kicsike volt ez az ember, de nagy a tudománya, sokmindenféle csodadolgot csinált, hogy aki látta, szemé szája elállott az álmélkodástól.

Elment egyszer ez a soktudó ember fürödni a Marosra, s hát ahogy fürdött, csak belepottyant a vízbe egy kis egerecske. Hát ez ugyan honnét esett ide? kérdezte magában a soktudó ember. De nem azért volt soktudó, hogy ki ne találja. Éppen ott kerengett fölötte egy nagy sasmadár: bezzeg, hogy annak a csőréből esett ki az egerecske.

— Na, mondta az ember, Isten ezt az egerecskét nekem szánta. Bizony, ha nekem szánta, leánnyá változtatom s fölnevelem.

Ugy lett, ahogy mondta. Hókusz, pókusz, ángyibányi, — össze-vissza morgott magában mindenféle csodálatos neveket s az egerecskéből egy szempillantás alatt olyan szép kis leányka lett, hogy hét puszta határban sem akadott párja.

Telt, múlt az idő, esztendőre esztendő, a kis leányból nagy leány lett. Azt mondta, egyszer a soktudó ember felesége:

— Hallá-e, megnőt a lányunk, férjhez kéne adni.

— Igazad van, mondotta az ember, — jó lesz-e neki a Napisten?

— Azt már a leány mondja meg, nem én.

Nosza, mindjárt elhívatta a soktudó ember a Napistént, az jött is egyszeribe.

— No, lányom, mondotta a soktudó ember, feleségül megy-e a Napistenhez, aki az egész világot világítja s melegíti?

— Nem megyek, felelt a leány, mert a Napisten igen forró nekem. Hozz valaki mást, kedvemre valóbbat.

— Hát van-e nálad hatalmasabb? — kérdezte a soktudó ember a Napistént.

— Hogyne volna. Az Esőisten hatalmasabb, mert ha elémbé áll a fellegekkel, emberi szem nem lát engem.

Egyszeribe hívta a soktudó ember az Esőistént.

— Hát ehhez feleségül megy-e? kérdezte.

— Nem biz én, felelt a leány, mert olyan sötét, mint az éjszaka s hozzá még buta, vízfejű is. Hozz valaki mást, kedvemre valóbbat.

— Van nálad hatalmasabb? kérdezte a soktudó ember az Esőistént.

— A Szélisten hatalmasabb felelt az Esőisten, mert ő elkergeti a fellegeket.

Mindjárt hívta a soktudó ember a Szélistént s kérdezte a leánytól:

— Tetszik-e neked a Szélisten?

— Dehogy tetszik, dehogy tetszik. Igen állhatatlan. Mindig csavarog. Hozz valaki mást, kedvemre valóbbat.

— Hát ki hatalmasabb nálad? kérdezte a soktudó a Szélistént.

— A Hegyisten, mert ez megakaszt a nyaralásomban.

Elhívta a soktudó a Hegyistént, de a leánynak ez sem tetszett. Azt mondta:

— Ez keménynyaku, dacos. Nem nekem való.

— Van-e nálad hatalmasabb? — kérdezte a Hegyistént a soktudó ember.

— Hogyne volna! Az egér hatalmasabb nálam, mert ki meri vájni az oldalamat.

No, hirtelen körülnézett a soktudó ember s hát abban a pillanatban dugta ki egy lyukból a fejét a kis egér. Egyszeribe nyakon csipte s mondta a leánynak!

— No, ez sem tetszik?

— Dehogynem tetszik, dehogy nem! — ugrált; tapsikolt a leány nagy örömeiben. Feleségül megyek hozzá, de elébb változass vissza egérnek, édes apám!

A sok tudó ember a leányt visszaváltottatta egérnek, s ez boldogan élt tovább az ő egér párjával.

Mert hiába, mindenki a maga fajtájához buzódik legszívesebben!

(Kisbaczon)

A Cimbora sorsjátéka.

Minden ötödik sorsjegy nyer.

A Cimbora kiadóhivatala az új év alkalmából nagy sorsjátékot rendez. Sorsjegyeket bocsájtunk ki mindössze 250 darabot és 250 sorsjegy 50 nyeresémtárgyért játszik. Minden előfizető, aki egy új előfizetőt szerez, egy sorsjegyet kap, aki kettőt szerez, két sorsjegyet és így tovább. Mihelyt mind a 250 sorsjegyet kiosztottuk, megejtjük a sorsolást és a nyerteseknek elküldjük a nyeresémtárgyakat.

Az előfizetés gyűjtésének módja a következő: Az előfizetési ívet alá kell iratni az új előfizető szülőjével és az aláírott ívet be kell küldeni Szatmárra a Cimbora kiadóhivatalának. A kiadóhivatal azonnal megküldi a sorsjegyet a gyűjtőnek, mielőtt az új előfizető születe a Cimbora előfizetésének legalább egy negyedévi díját, 90 leut postautalvány útján befizetett. Aznap, amikor a kétszázötvenedik sorsjegyet is kiküldhettük, megejtjük a sorsolást még pedig olyképpen, hogy a Cimbora öt szatmári előfizetőjének jelenlétében 250 számot beteszünk egy kalapba és onnan az öt előfizető 50 számot kihúz. Az elsőnek kihuzott számú sorsjegy tulajdonosa nyeri az első, a másodiknak kihuzott számú sorsjegy tulajdonosa a második díjat és így tovább.

A szerencsés nyerőknek a nyeresémtárgyakat postán azonnal megküldjük.

A nyeresémtárgyak a következők:

Első díj: Benedek Elek: Katalin, Zsuzsika, Galambok, Öcsike könyve, Rókané komámasszony, Többsincs királyfi és Hires erdélyi magyarok című könyvei.

Második díj: Verne Gyula: A francia zászló, Begum 500 milliója és Utazás a hold körül című könyvei.

Harmadik díj: Futbal labda.

Negyedik díj: Levelezőlap album.

Ötödik díj: Richter-féle építőköcska.

Hatodik díj: Irómappa.

Hetedik díj: Bőrkötésű emlékkönyv.

Nyolcadik díj: Bársonykötésű emlékkönyv.

Kilencedik díj: Kézinyomda.

Tizedik díj: Körző.

Tizenegyedik díj: Tintatartó.

Tizenkettedik díj: Egy doboz levélpapír a nyertes névével.

Tizenharmadik díj: Szép kivitelű tolltartó.

Tizennegyedik díj: Levelezőlap album.

Tizenötödik díj: Nagy rajztábla vonalzókkal.

Tizenhatodik díj: Harminc darab képes levelezőlap.

Tizenhetedik díj: Növénygyűjtő.

Tizennyolcadik díj: Rajztömb.

Tizekilencedik díj: 100 darab névjegy a nyertes névével.

Huszadik díj: Bőrkötésű előjegyzési naptár.

Huszonegyedik díj: 12 darab finom színes irón.

Huszonkettedik díj: Egy doboz vízfesték 18 festékkel.

Huszonharmadik díj: Öntöltőtoll.

Huszonnegyedik díj: Egy doboz vízfesték vízfestékkel.

Huszonötödik díj: Könyvhordó.

Huszonhatodik díj: Számológép.

Huszonhetedik díj: Szondy György: Börme című könyve

Huszonnyolcadik díj: Tolltartó.

Huszonkilencedik díj: 3 üveg színes tus.

Harmincadik díj: Kis rajztábla vonalzókkal.

Harmincegyedik díj: Kertész Mihály: Senki Tamás története című könyve.

Harminckettedik díj: Saktábla figurákkal.

Harmincharmadik díj: Kifestő könyv.

Harmincnegyedik díj: Zsebirón betétekkel.

Harmincötödik díj: Penkala irón.

Harminchatodik díj: Egy csomag külföldi bélyeg.

Harminchetedik díj: Balázs Ferenc: Mese-folyam című könyve.

Harmincnyolcadik díj: 12 színes irón.

Harminckilencedik díj: Ceruzahegyező.

Negyvenedik díj: Benedek Elek: Öcsike könyve.

Negyvenegyedik díj: Fridolin társasjáték.

Negyvenkettedik díj: Monoky Sándor: Tündérmese című könyve.

Negyvenharmadik díj: Fridolin társasjáték.

Negyvennegyedik díj: Fridolin társasjáték.

Negyvenötödik díj: Fridolin társasjáték.

Negyvenhatodik díj: Egy zsebkés.

Negyvenhetedik díj: Egy óralánc.

Negyvennyolcadik díj: Fridolin társasjáték.

Negyvenkilencedik díj: Levélnyomó.

Ötvenedik díj: 1 üveg kölni víz.

Szerencse fel! Rajta hát!

A Cimbora minden egyes száma közölni fogja, hogy kik azok, aki a beküldött előfizetői sorsjegyet kaptak és a sorsjegyek húzása után következő számban közölni fogjuk a nyertesek neveit és azt is, hogy ki mit nyert.

A Cimbora 1925. évi első, második és harmadik számához előfizetési nyilatkozatokat mellékelünk, amelyeket irassatok alá annak a gyermeknek szülőjével, aki a ti rábeszélésetekre a Cimbora előfizetőjeként be fog lépni.

Ahány előfizető annyi sorsjegy!

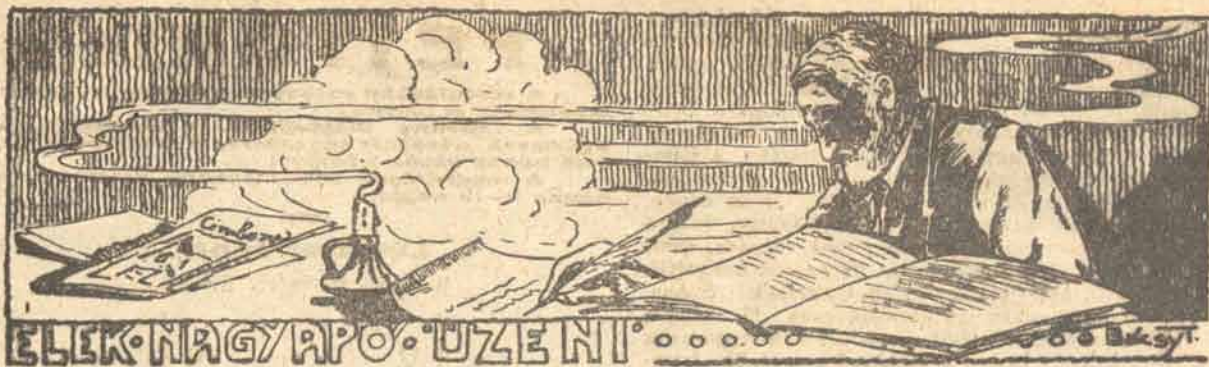
És minden ötödik nyer!

Rajta hát!

A Cimbora kiadóhivatala.

Pethő Ervin, Szatmár. Tudom én, hogy csak a sok tanulnivaló miatt írsz most ritkábban, de azért szeretettel gondolsz reám, aminthogy én is szeretettel gondolok reád, egyik leghűségesebb unokámra. Azt igazán sajnálom én is, hogy a beszámolóval lekéstél. — Kiss Irénke, Szék. Beszéltem, beszéltem, hogyan beszéltem Tökmag öfelségével és öfelsége legkegyelmesebben hümmögött, koronálan fejét csóválgatta, aztán mosolygott is, de szólni nem szólt, csak ennyit: no, no... A kiadó-bácsi, tudom, még ennyit sem fog szólni, hanem egyszerűen pótolja a 46. számot. Hogyan? Még mindig nagy a skarlátjárvány, de azért ti jártok az iskolába? — Guth Arnold és Viktor, Szatmár. Jó a rejtvényetek, de még jobb volna, ha egészen belülréjtveny, mert a benne levő rézs nem alkalmas a sokszorosításra. — Förster Kátóka, Brassó. Mire ezt az üzenetet olvasod, vége az inaskodásnak, felszabadít az édesapád. Milyen boldog, fölemelő érzés ez: ezután a magad kezéd munkájával szerzed meg a mindennapit! Szívemből kívánok neked szerencsét a pályádon. Sajnálom, hogy közvetlen elutazásom után kaptam meg pontos címedet s így a Virsik Mária által részre küldött verset csak tavasszal juttathatom hozzád. — Szilvássy Károly, Szinerváralja. Ma üzenem Sonn Imrének, hogy kezdje meg veled a levelezést. Pontos címed: Seini (Szinerváralja) Erdősi-lér 527. Irod. hogy szívesen levelezél más unokákkal is, de csak levelezőlapon, mivelhogy drága a portó. Számrejtvényed jó, de hogy mikor kerül sorra, annak egyedül a jó Isten a megmondhatója. — Ifj. Teleki Dezső, Brassó. Karácsonyi legendának jó a gondolata, jobb, mint a megírása. Ez azonban nem jelenti azt, hogy rosszul írtad meg. Kétségtelenül van benned írói készség s őszinte érdeklődéssel várom további írásaidat. — Bartók Ferencz, Nagyszalonta. Fél éve jár neked a Cimborra s most írod első leveledet, de ígéréd, hogy ezután minden héten több levelet írsz. Jól vigyázz az ígéreledre, mert tulságosan sokat ígértél, s alig hiszem, hogy be tudjad váltani. Megelégszem azzal is, ha egy-egy levelet írsz minden héten. A névrejtvényeid jók, de amint már sokszor üzenem, tulságosan el vagyok halmozva névrejtvényekkel, tehát másfajta rejtvényt eszelj ki. A szélmalom rejtvényednek az a baja, hogy igen apró betűkkel írtad meg, nehezen igazodnék el rajta a szedő bácsi. A leveledben jelzett mesét, úgy látszik, elfelejtetted mellékelni. Ugy az írásoddal, mint a fogalmazásoddal meg vagyok elégedve s szeretettel várom további leveleidet. — Sziklay László, Kassa. Leveledre s az ahhoz csatolt elbeszélésre válaszként az 51. számban. Azt hiszem, nem kerülte el a figyelmedet. — Kepes Sári, Arad. A nyári beszámolóddal, nagy sajnálatomra, lekéstél, mert már okt. végén lejárt a pályázat. Remélem a következő évben nem késel le. A számrejtvényeden nem tudtam eligazodni. Magya-

rázd meg nekem, mint jelent az a sok szám az utolsó sorban. — Kepes Márta, Arad. Nem írsz csuányán, de szépnek sem mondható az írásod. Hogy szép legyen, ez teljesen föléd függ, csak akarnod kell. Írjál lassan és gondosan, majd meglátod, hogy mint megszépül az írásod. Az képzelődés a te részéről, hogy elfelejtetted magyarálni. Megcáfol a saját leveled, mert ha elfelejtetted volna magyarálni, hogyan írtad volna meg ezt a levelet? Öcsikével közöltem az üzenetedet s igéri neked, hogy többé nem fog fűrödni lekvárban, viszont tovább termeli a nadselü gondolatokat. Pólló rejtvényed jó, csak az a hibája, hogy nem országos nevű ember a megfejtése. — Jakab Legényke, Torda. Nagy örömmel veszem tudomásul leveledből, hogy te vagy a legjobb tanuló az osztályban, meg Várfalvi Laci, aki szírián a Cimborra olvasója. Nem különben nagy örömet szerezte nekem azzal, hogy Várfalvi Laci születése napján együtt voltak román, keresztény és zsidó magyar fiúk s igen jól érezték magukat. En mindig a szeretetet, a megértést hirdetem és hirdetem s örömmel látom, hogy az én olvasóim követik a tanácsomat és az emberben az embert veszik s nem azt, hogy melyik felekezethez, vagy fajhoz tartozik. Kíváncsian várom beszámolódat a karácsonyról, hogy vajjon az angyal megvilte-e neked azt a rengeteg sok könyvet, amit tőle kértél? Várom édesanyád igéri levelet is, s remélem mire ezt az üzenetet olvasod, már meg is kaptam. Öcsikének továbbítottam a csókot, még pedig való-ágban, mert karácsony óta Pesten vagyok. — Elekes Sándor, Hosszúfalva. Lám, milyen jó, hogy Paál Árpád bácsi nálatok jár és megkérdezte tőled, hogy írtál-e Elek nagyapónak? Restelkedve kellett bevallanod, hogy még csak egyszer írtál, de mindjárt alaposan pótolád a mulasztást, mert nemcsak levelet írtál, de beszámoltál a nyári vakációról is, még pedig igen szépen és érdekesen. Pompásan írtad le Tusnádot és a Szent Anna tavát, igazán kár, hogy lekéstél a pályázatról, mert ezzel a lekéséssel egy könyvet veszítettél el. Abban éppenséggel nem értek veled egyet, hogy magyarul nem tudsz helyesen írni s ha esetleg nem tudnál, aminthogy tudsz, erre nem volna meniség az, hogy román iskolába jársz. Annak idején sok ezer román ifju járt magyar iskolába és ezek éppenséggel nem felejtették el az anyanyelvüket, de egyforma tökéletességgel írtak s írnak románul is, magyarul is. — Kézsmárky Emil, Kézdivásárhely. Jó a rejtvényed s jól esik a megfejtése, mert boldog új évet kívánok nagyapónak de amint már sokszor üzenem, nevémmel kapcsolatos rejtvényt nem közölök, mert enélkül is elég sűrűn találkoztok az én nevémmel. — Molnár Annuska, Nagyborosnyó. Azt írod, alig várod dec. 21-ét, mert azt hiszed, hogy akkor nagyapó Nagyborosnyón lesz. Sehogyse tudom elgondolni, hogy miért éppen 21-ikére vártál, de akármilyen vár-

Gyomorrontásnál
legjobb hashajtó a

KOPROL

Jóízű, — csoko
ládából van.
Kapható minden
gyógyszertárban

tál, jól esik látnom, hogy gondolsz reám." A kiadóbácsi pótolja a 38-ik számot. — Kiss Irénke és Gyurka Szék. Elgyönyörködtem a házatok képében, mert igazán szép és nagy ház a ti házatok. Amint látom benne van a postahivatal is, így hát ti hamar megkaphatjátok a Cimborát. — Szilvássy Károly Színérváral a. Karácsony előtti leveledből csak úgy árad felém a szeretet a Cimboráért, amelyből oly sokat tanulhatnak a gyermekek, sőt még a szülők is. Azt írod többek közt: „Nem csoda, hogy oly nagy rajongással közelednek Nagyapó felé a gyerekek, mert Nagyapó a szeretet s mesék világával veszi őket körül s a gyermekek oly csendesen hallgatják Nagyapó meséit, hogy mindenről elfelejtkeznek! Sokan, azt hiszed, nagyon sokan így gondolkoznak: Mi lenne a kicsi Erdély, ha Kisbaczonból a szeretet nem sugározna ki a Cimborában? Neked a Cimbor a legjobb barátod, mindened, az kölcsönzi neked a szeretetet, amit te bőven visszafizetsz Nagyapónak. Remélem, már megkezdtek a levelezést veled a Cimbor a olvasói, de csakugyan nem felesleges közölnöm velük, hogy te bár falusi iskolába jársz, már tizenöt éves vagy s még hozzáteszem azt is, hogy bármelyik gimnazista szívesen levelezhet veled, mert te oly szépen és okosan írsz, mintha felső gimnazista volnál. Az a leveled, amelyben leírtad, hogy mivel lőllöd a napodal, nem vészelt el s az új esztendő elején jön is a Cimborában.

Kiadóbácsi postája belföldi előfizetőihez.

Bocsány Gizuska, Szamosujvár. A 46 és 52 számokat pótoljuk. — Gombela Pál, Lupeni, Brájatelep. A beküldött 155 lelt megkaptuk, előfizetési díjad m. é. december 31-ig ki van egyenlítve. A hiányzó számokat pótoltuk. Remélhetőleg már meg is kaptad. — Dr. Papp Antal Dicsőszentmárton. A „Cimbor a” m. é. 28. száma teljesen elfogyott és így sajnálatunkra nem áll módunkban pótolni.

Kiadóbácsi postája külföldi előfizetőihez.

Tanonciskola, Roznava. Előfizetési díja 1925. V. 31-ig ki van egyenlítve. Varga Bandi, Roznava. Előfizetési díja 1925. III. 1-ig ki van egyenlítve. — Kárpáti Gyula, Roznava. Előfizetési díja 1925. III. 31-ig ki van egyenlítve. — Gácsy Ferencz, Beregszász. Előfizetési díja 1924. március 31-ig ki van egyenlítve. — Tóth Jenny és Irénke, Veliki Kikinda. Előfizetési díja f. é. márc. 31-ig ki van egyenlítve. A 48, 52, 1 és 2 számot pótoljuk.

Bácsi, Néné ide figyelj!
Palma kaucsuk sarkot viselj!

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.

Létrarejtvény.

— Beküldte BERGER KLÁRA. —

V	M
á	i
r	r
i	s
i	a
k	

Versesrejtvény.

Beküldte RADÓ LÁCI.

Van két füle, nem hall vele,
Ha meghuzod, nem hal bele.
Emberhussal telt a szája,
Este-reggel nyulsz hozzája.
Szeme bár nincs, mégse vak,
Mindig ott van láb alatt.

Névrejtvény.

Beküldte: GÁMÁN SÁNDOR és JOLÁN.

Ikland, Ákosfalva, Ipoly, Kalocsa, Lencfalva,
Pécs, Sukafalva, Zsil, Nagyvárád.

E nevek kezdőbetűi helyesen összerakva egy híres magyar hadvezér nevét adják.

Számrejtvény.

Beküldték: SPERLING TESTVÉREK.

16 17 18 19. A gazda, ha a gabonája megérett.
5 6 7. Emberi végtag.
12 13 14 15. Minden falusi ház mellett van.
3 4 10. Ragadozó madár.
1 2 3. Ásvány.
11 9 8 9. A gazda, ha a lova szomjas.
1—19. Közmondás.

Betűrejtvény.

— Beküldte: STRUHL DÓRA. —

H 2 0 +

BCU-Cluj / Central University Library Cluj

Cimbora képes heti gyermeklap előfizetési árai

1924. október hó 1-től az alábbiak:

Romániában: negyedévre 90, félévre 180, egész évre 360 leu.

Csehszlovákiában: negyedévre 20, félévre 40 egész évre 80 cK.

Jugoszláviában: negyedévre 50, félévre 100, egész évre 200 dinár.

Magyarországban: negyedévre 50.000, félévre 100.000, egész évre 200.000 korona.

Ausztriában: negyedévre 28.000, félévre 56.000, egész évre 112.000 osztr. korona.

Minden más romániai városban vagy faluban lakó előfizetőink előfizetési díjaikat küldjék be postautalványon a Cimbora kiadóhivatalának, Satu-Mare.

Csehországban az előfizetési díjak a Cimbora kiadóhivatalának a Szlovák Általános Hitelbank kosicei fiókjánál lévő számlájára az alábbi pénzügyintézeteknél fizethetők be:

Beregsas: Beregmezei Gazdasági Bank r.t.

Helmecz: Bodrogközi Bank r.t.

Hlohovec: Galgóczi Hitelintézet.

Illava: Illavai Hitelbank.

Lucenec: Nógrádmegyei Népbank.

Michalovce: Nagymihály Kereskedelmi- és Hitelbank r.t.

Mucacevo: Beregmunkácsi Bank r.t.

Nitra: Nyitrai Takarékbank r.t.

Nove-Mesto: Első Vágújhelyi Bank r.t.

Nove-Zámky: Ersekújvári Népbank r.t.

Presov: Eperjesi Bankegylet.

Roznava: Rozsnyói Bank r.t.

Sevjus: Nagyszöllősi Hitelintézet.

Sp. Nova-Ves: Szepes-Iglói Hitelbank r.t.

Trencin: Trencsényi Hitelbank r.t.

A CIMBORA

előfizetési díjait az előfizető a következő helyeken fizetheti be:

Romániában: Arad, Baról, Bánffyújnyad, Dés, Déva, Dicsőszentmárton, Fogaras, Gyergyószentmiklós, Gyulaféhérvár, Kézdivásárhely, Kőlozsvár, Kovászna, Lugós, Lupény, Maroshevíz, Marosvásárhely, Máramarossziget, Nagybánya, Nagyenyed, Nagykároly, Nagyszalonta, Nagyszeben, Nagyvárád, Petrozsény, Segésvár, Sepsiszentgyörgy, Szászrégen, Székelykeresztúr, Székelyudvarhely, Temesvár, Torda, Vajdahunyad, Vulcan és Zilah városokban három havonta megbizottunk, Bihari József nyug. postafelügyelő személyesen jeléntkeznek az előfizetési díjakért. — Ugyancsak személyesen megbizottaink veszik fel az előfizetési díjakat: Brassóban Kráflf János, a Brassói Lapok pénzbeszédője, Csikszeredán Orbán Balázs, a Ganz féle villamosságai r. t. tisztviselője.

Magyarországon a Cimbora kiadóhivatalának a Magyar-Román Faértékesítő r. t.-nél (Debreczen, Piac-utca 42.) lévő számlája javára postautalványon.

Ausztriában a Wiener Bankvereinnak a »Szabadsajtó« Buchdruckerei und Zeitungsverlag A. G. in Satu-Mare (Rumänien) számlája javára.

Jugoszláviában »Kurir« hirlap és könyvterjesztő vállalatnál Subotica (Szabadka). A »Kurir« Jugoszláviában a Cimbora egyed-árusítója és főbizományosa.

A Cimbora könyvosztálya

raktárról szállít irodalmi értékű ifjúsági könyveket. — Jelenleg az alábbi könyveket szállíthatjuk:

A ma költői	8 leu
A ma magyar költői	12 "
Balázs Ferenc: Mesefolyam	50 "
Benedek Elek: Ócsike könyve	60 "
" " Hires erdélyi magyarok	40 "
" " Cimbora 1923. I. félév	150 "
" " Cimbora 1923. II. félév	150 "
Butykó: Törvénytudomány. Cserkész-törvények.	12 "
Dienes Jenő: Magduska mesés könyve	60 "
Farkas Gy.: A tábor-tűz üzen. Cserkészbeszélések.	12 "
" " Forrongó lelkek. Regény.	40 "
Kertész Mihály: Senki Tamás története	50 "
" " Szökés a teknőben	75 "
Monoky Sándor: Tündérmese	25 "
Petőfi: Tündéralom	5 "
Radványi: Horog István et Comp	12 "
" " Napsugárleventék	10 "
Scherer: Próbaidős cserkész könyve	10 "
Sziklay Ferenc: Hangzatka	80 "
Szondy György: Börme	80 "

Sztrilich—Kóczy: Tábori munkák	12 "
" " Cserkész segítségnyújtás	8 "
Térképismertek 24 képpel	12 "
Vörösmarty: Az ember	6 "

A fenti könyveket a pénz előzetes beküldése vagy utánvét ellenében szállítjuk. Száz leu értékű rendelésen felül a postaköltséget mi fizetjük, azon aluli rendeléseknél 6 leu postaköltséget számítunk fel. Könyvjegyzékünk folytatását a boríték belső két oldalán találod. Az ottan felsorolt könyvek árát a következőképpen kell kiszámítani: minden könyv alapára tizenhatalossal szorzandó. Az így kapott eredmény az a leu-össz, amelynek ellenében a kérdéses könyvet szállíthatjuk. Tehát, ha egy könyv alapára 3, ezt az alaparat 18-cal szorozni kell (18×3), amely szorzat eredménye 54, azaz a könyvet 54 leu ellenében tudjuk szállítani. Az ezen oldalon felsorolt könyvek árait, hogy megkapjuk, 18-cal szorozni nem kell. Ezeknek az az ára, ami mellé van írva.